

Непевність

Михайло Старицький

Навкруг нас ходили грізні хмари,
Крили сонце, гнали світло пріч;
Із багновищ од чумної пари
Морок слався, наче глупа ніч.

Геть шляху не видно стало, йдучи,
В тиску всяк простався наздогад;
Груди всім гнітив туман смердючий,
Мозок всім труїв пекельний чад.

А в пітьмі тій, наче пси скажені,
Лиходії кидались на всіх,
Щоб набить чужим добром кишені,
Підживить себе з бідот людських.

Правда, совість, щирість, труд і знання
З реготом топтались у багні;
Розлягались-но псарів гукання
Та розпусти вигуки гучні...

Гвалт стояв. Попавши в тяжку скруту,
Близивсь люд до прорви навмання...
Та господь, що нам наслав покуту,
Ще не дав погинути до дня:

Проміж хмар пробився промінь божий
І осяяв певну стежку нам,
Розточаться став туман негожий,
І вбачавсь уже кінець бідам...

Але знов зненацька грім ударив,
Свиснув бич – і заніміла річ...
Чи остання то гримота з хмари,
Чи ще гірша наступає ніч?